

Skandinaniens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 6

15. Marts 1916

65. Aargang

Tale af præsiderende Biskop Charles W. Nibley,
holdt den 4. Oktober 1915 ved Generalkonferencen i Salt Lake City.

Det er mig en stor Glæde at være til Stede her sammen med Eder, Sidste-Dages Hellige; jeg glæder mig altid særdeles meget ved at overvære disse Konferencemøder. De Hellige har sikkert følt sig glade i Hjertet ved at lytte til de Oplysninger, som Præsident Smith gav ved Konferencens Aabeningsmøde, særlig Meddelelsen om Kirkens Vægt og Meddelelsen om, at det var påaenkønt at bygge et Tempel paa Sandwich-Øerne, hvilket de Hellige sanktionerede. Til dette Tempel og til Templet, der er under Opførelse i Kanada, vil der kræves en stor Sum Penge. Ligeledes kræver Kirkens Kontorbygning og de Tilstud, vi maa give til Opsætelsen af Forsamlingshuse, Stavs-Tabernakler og Foredrags-Lokaler, store Summer, saa Brødrene vil let kunne forstaa, at Udgiftskontoen bliver meget stor; men saa vidt jeg kan ifjønne, er Kirken nu bedre end nogensinde tidligere i Stand til at møde disse Udgifter. Jeg er forvisset om, at denne Kjendsgjerning vil være til udeløftet Glæde for de Sidste-Dages Hellige. Men det forventes af os, at vi alligevel vedblivende vil holde Herrens Besalinger, og at vi med vor Tiende og vores Øfringer vil hjælpe til at opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden. Hvilkent udmarket Organisation er Kirken ikke! Og hvilken ypperlig, beredvillig Land gjør der sig ikke gjeldende i dens forskjellige Foreninger og Præstedoms-Kvorumer! Hvor kan disse forskjellige Organisationers Lige findes? Har vi ikke Grund til med berettiget Stolthed at spørge, om der noget Sted i Verden gjør sig en mere oposrende Land gjeldende, en mere broderlig Kjærlighed og et mere oprigtigt Ønske om at bistaa de Syge og de Svage og enhver,

som trenger til Hjælp, samt at være til Besignelse i Verden, end indenfor vort Kirkesamfund? Kan vi ikke med Sandhed og Berettigelse sige til vore Venner i andre Kirkesamfund, Protestanter, Katoliker osv.: Vi har alt, hvad I har, der kan bidrage til, at Menneskene lever ret, er gode Borgere, iagttager god Orden og virker for god Rejstingsførelse samtidigt med, som fører til Menneskeslægtens Vel. Der er ingen Ting, som disse Samfund kan henvisse til, at de har, og som bidrager til Menneskeslægtens Forbedring, Fremstridt og Ophøjelse, uden at vi også har dem; thi, som een af vores Trosartikler lyder: „vi træster ejer alt, hvad der er dydigt, elsværdigt, prisværdigt og godt“. Vi tror, at alt i Verden af en god Natur er udsprungen og vedblivende udsspringer fra Sandhedens Kilde. Vi indrømmer dette med stor Beredvillighed og gjør Brug af alt, som er godt, idet vi tror, at det altsammen i sine Forgreninger tilhører Evangeliets System.

Foruden alle de forskellige gode og gavnlige Samfundsinstitutioner, som findes i Verden, ejer vi meget mere. Jeg vil i denne Forbindelse dog ingenlunde udtale nogen Kritik eller finde nogen Fejl ved, at andre Samfund ikke er i Besiddelse af de ypperlige Organisationer, som vi har; thi saadanne Mænd som John Knox, Martin Luther, John Wesley udtaenkede det bedste System, som de kunde udtaanke, og forsøgte at sætte den bedste Plan i Udførelse, som de kunde udgrunde; men hvad de havde var ikke saa godt som det, vi har — kunde ikke være det, og hvorfors? Fordi Herren har planlagt dette Værk, idet han har givet os Evangeliet, og Værket bliver udført efter Herrens Fremgangsmaade. Vi burde ikke dadles eller irettesættes af vores Brødre udenfor Kirken, fordi vi ikke praktiserer det samme System som de, men derimod et langt bedre. Lige saa lidt tilkommer der os særlig Ros, fordi vor Fremgangsmaade i al Allmindelighed er bedre end deres; thi Vren og Prismen tilkommer alene Herren. Vi bør prise ham, fordi det gjengivne Evangeliums System er saa meget bedre, kraftigere og mere resultatrigt end de Systemer, som de praktiserer; og vi fremholder i al Ydmighed dette System som det mest udmarkede til at opnaa Fredstilstande og det gjensidige gode Forhold mellem Menneskene, og til at opnaa de Besignelser og gode Ting, som Menneskene kan nyde, hvor der hersker Fred.

En Aand — forskellig fra den almindelige i Verden — gjør sig gjældende i vort Kirkesamfund; men vi fortjener ikke at blive særlig ærede derfor; thi vi har ikke skabt denne ypperlige aandelige Indflydelse. Heller ikke kan vi dadle vore Medmennesker, som ikke kjender Evangeliets Principer, fordi de ikke er i Besiddelse af den samme aandelige Indflydelse, som tilskynder os til at gjøre det Gode, handle retsærdigt og fremhjælpe Menneskehedens retsærdige Interesser paa Jorden. Vi er ikke berettigede til særlig Prism, fordi vi er i Besiddelse af denne ypperlige aandelige Indflydelse, som vi retter os efter; thi det er Herren, som har givet os denne Aand, og som bevirker, at vores kirkelige Organisationer er forskellige fra alle andre Samfunds-Organisationer.

Vi har vores Organisationer af Præstedommets Aavorumer, hvilket er

en Ting, som intet andet Samfund i Verden har. Men disse andre Samfund kan ikke dadles, fordi de ikke har dem; thi de har ikke kjendt noget hertil. Menneskene kunde ikke udfinde Evangeliets frelsende System; men det er Herren, som har givet os Evangeliet. Det er ham, som giver os disse Gaver og virker paa denne Maade. Foruden Præstedoms-Organisationerne har vi de kirkeelige Bisforeninger, saasom den kvindelige Hjælpeforening. Hvilken udmærket Organisation er denne ikke! Søstrenes nidsjære og selvopfrende Virksamhed iblandt de Fattige og Syge bringer i Sandhed mange Belsignelser til dem. Men atter her gjælder det: Herren gav os denne Forening. Han inspirerede sin Tjener, Profeten Joseph Smith, til at organisere den. Andre har prøvet paa at efterligne, hvad Herren har givet os; dette er godt; vi er glade ved at se det; men Alanden, som ledsgør dette af Gud oprettede Værk, kan Verden ikke give; og Verden kan ikke borttage den. Herren har stjænket os denne Aland, i Forbindelse med de forskellige Organisationer, og derfor er de saa meget bedre end noget af det, Verden har at tilbyde.

Paa samme Maade forholder det sig med Kirkens timelige Indtægts-System. Den Maade, paa hvilken vi kommer i Besiddelse af de nødvendige Midler til Kirken, er den samme Fremgangsmaade, som Herren benyttede for Tidsaldrer tilbage, altsaa ikke nogen ny; men det er Herrens Fremgangsmaade, og vi kjendte den ikke, før Herren aabenbarede Principippet til sin Tjener, Profeten, hvorved vi kommer i Besiddelse af Midler til Kirkens finanzielle Forvaltning og timelige Underhold, saa at vi bliver satte i Stand til at bygge de Templer, vi har omtalt til Eder, udbrede Evangeliet, opbygge Forsamlingshuse og opbygge Kirken i timelig Henseende paa de forskellige Omraader. Herren gav os dette System, der er forskelligt fra alle andre Indtægts-Systemer i Verden. Nogle af vore Medmennesker prøver paa at efterligne vor Fremgangsmaade, og dette glæder os; men det synes, som om de ikke kan faa et lignende System som vort indført, fordi den Aland, som gaar igjennem vor Kirkens Organisation, naturligvis er forskellig fra den Aland, der gaar igjennem en hvilken som helst anden Organisation i Verden. Det er maastek let for en Billedhugger at lave en Lemodel af en Aland og gjøre den fuldkommen, hvad Formen angaaer, men det vilde blive en ganske anden Sag at give Modellen Liv ved at indblæse den „Livets Aland“ gjenem dens Næse. Dette er en helt forskellig Ting; og Herren har givet sin Alands Kraft til denne Kirke, den levende og virkende Alands Kraft, som inspirerer og styrker os til Udførelsen af retsærdige Gjerninger og til at give Kirken af vore timelige Midler.

Vi kan ikke med Rette falde dette en Opførelse, thi det er det ikke. Det er en Lov, som er almindelig i sin Natur og gjælder for Alle. „Tiendedoven“ er ikke en Lov i Lighed med visse Love, der er vedtagne i de Forenede Stater og i andre Lande, som kun vedrører bemidlede Individer og ikke dem, som er forholdsvis ubemidlede; det er en for alle gjældende Lov, og denne Herrens retsærdige Lov bestemmer, at alle, som modtager Evangeliets Gaver, skal støtte Evangeliets Sag med deres Midler, og støtte Kirken. Skal ogsaa Enken ved Baskebaljen yde

af sine Midler? Ja! Hun kan modtage Belsignelser i Templerne; hun kan modtage de Belsignelser, der er forbundne med at overvære Møderne i Førsamlingshusene, og hun kan modtage enhver evangelist Gave og Belsignelse, som Kirken har i Eje. Enhens Skjærv er antagelig, og hun giver maaesse forholdsvis mere end alle vi andre. Om end hendes Skjærv er lille, forventes det dog, at hun skal give den; thi dette er Herrens Lov. Men de af Menneskene udstedte Love er forskjellige herfra. De figer maaesse noget lignende som, at Halvparten af een pCt. af de stattepligtige Borgere skal betale Extraskat til Regjerings Underhold, medens $99\frac{1}{2}$ pCt. af Borgerne gaar aldeles fri for at betale denne Skat. Herrens Lov er forskjellig deraf. Den gjælder lige for alle, og derfor betaler de Rige i Henhold til deres Midler og de Fattige i Henhold til deres, ligesom alle er ligestillede med Hensyn til Modtagelsen af evangeliske Gaver og Belsignelser i Templerne. Saa Fremgangsmaaden er, som I ser, ikke saa lidt forskjellig fra de nævnte verdslige Skattelove.

En anden Ting, hvori Kirken adskiller sig fra de andre Samfund og Organisationer, som vore Brødre udenfor vort Samfund tilhører, er denne, at hvis en Mand begaar uretsærdige Handlinger, saa vil han, om han end aldrig saa meget paaberaaber sig godt Medlemskab i Kirken, dog blive draget til Ansvar; og hvis han vedblivende synner, vil han, ligegyldig hvor rig eller hvor mægtig i social Henseende han er, eller hvor afhængig nogle mulig er af ham, dog blive tiltalt og hans Sag undersøgt og behandlet af Kirkens Myndigheder, og det vil ikke taales, at Sagen bliver trukken i Langdrag. En saadan Mand maa alvorlig omvende sig og ophøre at udøve de uretsærdige Handlinger, som han har praktiseret; thi ellers vil han uundgaaeligt blive udelukket af Kirken. Jeg tror ikke, at en saadan Fremgangsmaade bliver fulgt i ret mange andre Organisationer. Jeg erfarer derimod, at Mænd, der ikke lever et godt Liv, faar Lov til vedblivende at staa som Medlemmer i mange af disse Samfund, og de gaar i Allmindelighed helt fri for Tiltale. I denne Henseende gaar vi frem paa en anden Maade; Herrens Fremgangsmaade er at „bringe os til at staa oprejst“, som vi figer, og fordere af os, at vi holder Guds Besalinger og udfører Retfærdighedens Gjerninger.

En tredie Ting, som giver os et Særpræg og gjør os noget forskjellige fra andre, er den Beredvillighed, som gjør sig gjældende indenfor vort Samfund for at hjælpe Kirkens Medlemmer til at komme i Besiddelse af egne Huse, komme ud af Gjæld og ikke mere paadrage sig Gjæld; som Følge af disse Bestræbelser ejer 73 pCt. af de Sidste-Dages Hellige deres egne Hjem. — Idet jeg figer dette, ønsker jeg ikke at finde Fejl hos andre, men jeg prøver kun paa at vise, hvad Herren har gjort for os, og at bringe os til at tælle vores mange Belsignelser og se, hvad Herren paa saa mange Maader gjør for Eder og mig og for Kirken som et Hele.

Nu spørger jeg: Er det ikke en god Ting, at de Hellige kommer i Besiddelse af deres egne Hjem? Og er alle disse forskjellige Bestræbelser

aj de kirkelige Organisationer, som jeg har hentydet til, ikke meget samfundsnyttige? Eller stader de? Leder de til noget, som er forkert og uretjærdigt? Nej, nej! de er alle gode og bringer mange Besignelser med sig.

Vi hørte, hvad Præsident Smith i sin Åbningstale sagde om Ward-Lærernes Virksomhed (Brødre i Menigheden, der er bestilkede til at besøge de forskellige Familier i Kirken hver Maaned). Denne kirkelige Anordning er forsiktig fra Verdens almindelige Sikke. Jeg ønsker at henlede alles Opmærksomhed herpaa og tillige paa Søstrenes Hjælpeforening, samt ligeledes paa det System og den Maade, paa hvilken Kirken støffer de nødvendige Midler til dermed at bestride de mange kirkelige Udgifter; der kan ikke i nogen Henseende tænkes noget, som tilnærmedesvis kan naa den Fuldkommenhed i System, der findes i disse Fremgangsmaader. Hvor udmærket var ikke de Ward-Læreres Fremgangsmaade, som Præsident Smith talte til os om i Gaar Før-middags. Kunde de have valgt en bedre? Kan en bedre Plan udtænkes eller en bedre Fremgangsmaade følges end den at udvise vor broderlige og søsterlige Kjærlighed ved at række en trængende Broder og Søster en hjælpende Haand paa den Maade og efter den Plan, som Søstrenes Hjælpeforening gjør det? Er der en bedre Fremgangsmaade? Har no-gen i Verden en Plan at følge, der, naar alt overvejes, i Praktiskhed kan maale sig med Kirkens Fremgangsmaade? Nej! Tilvisse ikke! Men jeg siger igjen, at ingen blandt vore Medmennesker kan dadles, fordi de ikke kjender denne Plan, thi de forskellige Samfund følger de bedste Planer, som det har været muligt for Menneskene i Tidens Løb at ud-tænke. Jeg sordommmer derfor ikke de forskellige protestantiske Kirkesam-fund, men jeg tager min Hat af for Protestantismen. Jeg gjenkalder med Taknemlighed i mit Hjerte, hvorledes Protestanterne stred og led og blev fulgt og besværede og beskjæpede hele Tiden, saasom Knox og Luther, Cromwell og Wesley, Blake og Drake og alle disse støtte Protestanter, som befrigede Tyranniet og modstod al Undertrykkelse og alt det, som vilde modvirke Friheden og Menneskerettighederne; jeg er her i Dag, og J er her og under Friheden som Følge af, at den pro-testantiske Verden erhvervede disse Friheder for os. Hvis ikke, havde vi maaske ikke nydt denne store Frihed her i Amerika; derfor bør al Ere og Bris gives Protestantismen.

Naar Spørgsmaalet angaaer Religion og religiøse Forhold, kirkelig Organisation osv., siger jeg gjentagende, at de har det bedste, som Mennesker kan planlægge; men vi har det, som er bedre, og jeg har henvoldt Eders Opmærksomhed paa nogle saa af de Ting, som Herren har givet os, og som de ikke er i Besiddelse af. Og forinden de ydre For-mer har Herren skænket os den Kraft, som giver disse former Liv, den Helligaands Kraft. De er ikke i Besiddelse af denne aandelige Kraft som Følge af, at den ikke er blevet givet til dem. Vi ser en Eldste (eller Præst) tage en Person ned i Bandet for at døbe ham, og idet han løfter sin Haand ior Guds Naÿn, siger han: „Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands

Mavn. Amen." Hvad betyder disse Ord? Lad os vel overveje dem. Disse Ord: „med Fuldmagt“ betyder overordentlig meget; thi hvem ellers har været fuldmægtiget? Hvilket andet Samfund eller Organisation? Vi kan dog ikke dadle og har ingen Ret til at dadle en Organisation, fordi den ikke har denne Fuldmagt, lige saa lidt som vi selv kan tage. Men eller rose os selv, fordi vi er i Besiddelse af den. Det er Kristus, som har givet denne Fuldmagt til Edet, til mig og til Kirken, og Øre og Pris tilhører ham! Trods vores Svagheder — og de er mange — finder jeg i alle de kirkelige Organisationer, at Medlemmerne er besjølede af Guds Land, at de er villige til at yde hjælp, hvor som helst de kan, og at de ønsker at gjøre alt det Gode, de kan. Jeg tror ikke, at det kan siges om os, at vi som et Folk sætter vores Hjerter til denne Verdens Ting. Jeg tror, at vores Hjerter i det Hele og Store er knyttede til Guds Riges Interesser og til de retfærdige Ting, som hører Guds Rige til, saa at Riget maa blive oprettet og grundfestet paa Jordens, og Saliggjørelsesværket spredes.

Med Hensyn til den Bistand, som Kirken yder sine Medlemmer, vil jeg sige, at Bisshoperne i de forskellige Wards (Sogne) af og til hjælper Folk til at komme i Besiddelse af et Stykke Land, og hjælper fattige Folk, som ikke kendte ret meget, tilrette med, hvorledes de f. Ex. skal forbedre deres Levægbestand.

Kan nogen sige, at der er det mindste forkert i, at Kirkens Embedsmænd og Kirkens Folk saaledes søger at hjælpe og gavne og være til Besignelse, og at der ved denne Fremgangsmaade er noget som helst, der burde forandres. Jeg tænkte i Formiddags, da Broder Austin fra Brigham Stav sagde, hvor godt Kirkens Medlemmer der endes med dem, som ikke var i Kirken, og hvorledes de elskede hinanden og levede fredeligt sammen, at dette var, som det skulde være; hvorfor skulde de ikke det? Men dette Forhold er forskelligt fra, hvad Stillingen var for en Tid tilbage, og endog saa nu er Forholdet ikke altid det bedste, hvor vi ikke er kendt og forstaet. Men Tiden nærmer sig, Brødre og Søstre, da der er Fare for, at vi bliver lidt overmodige paa Grund af det, Herren har gjort for os, og tilregner os selv Øren og stiller os lidt højere end vores Naboer. Vi burde være forsigtige, at vi ikke mindste Maade føler os høvmodige, hvis vi har noget forud for dem — og vi har meget; men de kan ogsaa blive meddelagtige deri, og vi burde altid erindre, at det er Herren, som har givet os disse Gaver, der er forskellige fra, hvad Verden er i Besiddelse af, og at det er ham, som vedblivende giver os dem. Dette Værk er ikke Præsident Smiths eller Profeten Joseph Smiths Værk, eller Kirkens ledende Mænds Værk som et Hele; det vil sige, det er naturligvis deres Værk, som det er Eders og mit, men disse Mænd planlagde det ikke, det blev planlagt af Gud, som inspirerede dem til at udføre sin Willie. Disse Mænd gav ikke Værket Liv, men Herren gav det Liv, ligesom han gav Adam Liv, idet han bæste Livets Ande gjennem hans Næse. Herren gav Værket Liv og Kraft. Disse Mænd gjorde det ikke; de kunde ikke gjøre det.

Af alle disse mange Ting, som jeg har nævnet, og af mange flere, som jeg kunde nævne, hvis jeg havde Tid dertil, kan vel næppe nogen kaldes skadelige Fremtoninger? Kan nogen som helst i Verden staa op og sige, at der findes lige saa udmærkede Institutioner og Organisationer i noget som helst andet Samfund, eller i alle andre Samfund sammenlagte? Nej, nej, thi de har ikke disse af Gud givne Organisationer. Jeg spørger nu: Taler alle disse Kjendsgjerninger ikke med overbevisende Kraft for, at Joseph Smith sagde Sandhed, da han i 1820 meddelte nogle saa Folk i Palmyra, at han havde haft en himmelst Tilkjendegivelse, idet Faderen og Sonnen havde aabenbaret sig for ham? Taler de foreliggende Resultater af Profetens Virksomhed ikke for, at han sagde Sandhed, da han meddelte Menneskene, at Engelen Moroni havde overgivet i hans Hænder Guldtavlerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og at de tre Vidner, som stadsfæstede dette Profetens Vidnesbyrd, talte Sandhed? Kan det være muligt, at et daarligt Træ kan bære gode Frugter, eller at et Værk, der er bygget paa Falskhed og Løgne, kan bære flige gode og ypperlige Frugter? Kan dette være Tilfældet, hvorledes skal saa Frelserens Ord forklares, som siger, at et daarligt Træ kan ikke bære gode Frugter, og at vi kan kjende, om et Træ er godt, ved at betragte dets Frugter? Menneskene samler ikke Bindruer af Tornebuske eller Figener af Tidsler; thi dette vilde være unaturligt. Og saaledes med Hensyn til alle gode Resultater af Evangeliets Værk, som jeg kunde nævne for Eder; de vidner alle om Værkets Sandhed og Guddommelighed; og jeg hører her Vidnesbyrd derom. Den Maade, paa hvilken Evangeliets Værk bliver udført, og som frembringer saa ypperlige Frugter, er Guds Maade at udføre det paa. Gud virker paa Jorden ved den Kraft, hvormed han har forlenet sit Præstedomme, for at tilvejebringe disse synlige Resultater — og større end disse; Tiden skal nemlig komme, som en af Brødrene sagde i Formiddags, da alle vil tro paa Kristus og hans Evangelium; thi „i Jesu Navn skal hvert Kne bøje sig, deres i Himmelten og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Guds Faders Ere“. (Fil. 2: 10—11.) Tiden vil komme, da alle vil bøje deres Kne og bekjende, at Jesus er Guds Søn og Verdens Frelser, samt øre og prise Faderen, hvilket jeg ydmygt beder om i Jesu Navn snart maas gaa i Opfyldelse, til Menneskeslægtens Besignelse allevegne. Amen.

Tankesprag.

Glædesdage løber; Sørgedage kan næppe slæbe sig afsted; derfor, saavidt det staar i din Magt: Skab sande Glædesdage!

— Pral ikke i Dag med, hvad Du vil gjøre i Morgen. Udfør Handlingen, og lad da andre rose Dig!

Ondsdag den 15. Mars 1916.

Arbejd med Iver!

„Sandelig, siger jeg, Menneskene burde arbejde med Iver for en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen fri Willie, og bevirke megen Retfærdighed.“ (Bapt. Bog 58. Kap., 27. B.)

Disse Herrens Ord blev givne ved Profeten Joseph Smith, medens Kirken endnu var i sin Barndom, og viser, at Herren ønsker, at hans Børn skal virke med Flid for at fremme hans Sag paa Jorden. Der findes uden Tvidl dem af Menighedens Medlemmer, som endnu ikke forstaar den Forpligtelse og det Ansvar, der hviler paa dem vedrørende Evangeliets ForkynELSE til deres Medmennesker i Forbindelse med den Ret, som ethvert Medlem af Kirken har til at indbyde Menneskene til at komme til Kristus; men de venter paa en speciel Kaldelse i den Henseende.

Herrens Ord lyder videre saaledes:

„Og etter siger jeg Eder, jeg giver Eder den Befaling, at enhver, baade Eldste og Præst, Lærer og Medlem, skal gaa frem med hele sin Kraft og ved sine Hænders Arbejde forberede og fuldkomme de Ting, hvilke jeg har befalet. Og lader Eders Prædiken være en Advarsels Røst, fra hver Mand til sin Næste i Mildhed og Sagtmadighed.“ (P. B., 38. Kap., 40—41. B.)

Og videre i det 88. Kap., 81.—82. B., siger Herren:

„Ser, jeg sendte Eder ud for at give Eders Bidnesbhrd og advare Folket, og det tilkommer enhver, der er bleven advaret, at advare sin Næste. Derfor ere de uden Undskyldning, og deres Shnder hvile paa deres egne Hoveder.“

Vi ser heraf, at ethvert Medlem i Kirken saaledes er berettiget til at samtale med sine Medmennesker om Evangeliets Principper og a-lægge sit personlige Bidnesbhrd angaaende Evangeliets Gjengivelse ved Engles Administration, og paa denne Maade støtte det store udstrakte Missionsarbejde, som foregaar paa Jorden. Hermed menes dog ikke, at enhver efter eget Skjøn har Ret til at gaa ud i Egenskab af Missionærer, eller til at forrette evangeliske Ordinancer uden forudgaaende Kaldelse og Bestikkelse, da der er en Orden, som bør iagttagtes, ikke alene med Hensyn til Ordination til Præstedømmet, men ogsaa med Hensyn til, at enhver Missionær maa bestilles til den Plads, hvori han skal virke. Desuagtet er det Medlemmernes Ret og Pligt at belære deres Slægtninge samt Nabоer og Venner om Evangeliets frelsende Plan. For nogle Aar tilbage, da Missionærernes Antal i disse Lande omtrent var som nu for Tiden, var det en almindelig Skik, at Medlemmerne indbød Nabоer og andre Venner til Møderne. De unge Søstrende var ligeledes organiserede som et Missionskorps, der under en bestemt Bestyrelse havde faaet anvisst sit Distrikt til deri at udsprede Skrifter og indbyde til Møderne. Denne Virksomhed havde et ypperligt Resultat, da mange oprigtige Mennesker derved kom til en Forstaelse om Sandheden, som de annammede, og blev lykkeliggjorte.

I de senere Aar er der imidlertid udsendt et stort Antal Missionærer fra Zion til disse Lande, hvis specielle Mission har været at gaa fra Hus til Hus og fra Dør til Dør, saavel i Byer som paa Landet, for at tilbyde Menneskene Livets sande Ord; og grundet paa det større Antal Missionærer, som virkede i disse Lande, har Missionskorpsene paa flere Steder standset deres organiserede Kirkjohed, og Medlemmerne har tilsyneladende ophørt med at inddybe deres Venner og Slægtninge til Mødrene; i mange Tilfælde undlader de ogsaa at gjøre de saa Missionærer, som for nærværende Tid findes i disse Lande, bekjendte med deres nærmeste Venner. For at rette paa denne saa vigtige Sag og bringe Missionsgjerningen frem til det rette Standpunkt ønsker jeg at minde ethvert af Kirkens Medlemmer i denne Mission om det personlige Ansvar, som enhver bærer overfor sine Medmennesker; jeg haaber, at enhver fra nu af vil tage sat med forøget Fver og Interesse og kraftig bistaa os Missionærer i det store Arbejde, der er paalagt os at udføre.

Til Eder, elskede Brødre, som virker i denne Mission, har jeg den Meddelelse at bringe, at jeg som Svar paa en Skrivelse til Kirkens Første Præsidentskab i Zion angaaende Missionens Stilling i Skandinavien modtog følgende opmuntrende Ord: „Deres Skrivelse af 26. Januar d. A. er modtaget og læst af os med megen Interesse og Tilfredshed, og vi lykønsker Dem for det gode og trofaste Arbejde, som er udført af Dem selv og Medarbejdere.“

Disse hjertelige og opmunrende Øtringer fra Kirkens Præsidentskab, som bærer det store Ansvar med Hensyn til Ledelsen af alle Kirkens Anliggender baade hjemme ogude i Verden, glæder og frydter os alle i denne Mission, ligesom de ogsaa ansporer os til ny Fver for at fremme vor Faders Sag. Det forekommer mig stedje, som om en Stemme hvister mig i Øret:

„Ser, Marken er allerede hvid til Høsten; det er den elevte Time og den sidste Gang, at jeg vil talde Arbejdere i min Gingaard.“ (P. B., 33. Kap., 3. B.)

Med den Forvisning i mit Hjerte, at Herren altid mener, hvad Han siger, isoler jeg selv til at forøge mitte Anstrengelser for paa rette Maade at benytte de billedlig talt saa Minutter, som er tilbage, før den tolte Time kommer. Lader os alle erindre Herrens Ord, der lyder:

„Lyttet, I min Kirkes Eldster, som jeg har bestikket. I ere ikke udsendte for at undervises, men for at lære Menneskenes Born de Ting, som jeg har lagt i Eders Hænder ved min Aands Kraft; og I skulle undervises fra det Høje. Helliger Eder, saa skulle I blive begavede med Kraften, at I kunne meddele, ligeiom jeg har talt. Lyttet, thi icke Herrens store Dag er nær. Thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Rost høre fra Himlen. Himlene skulle bøve, Jorden stjælle, og Guds Vajun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og slumer, indtil jeg efter falder. Derfor ombinder Eders Vænder, at I ikke skulle findes blandt de Ugudelige. Oployster Eders Rost og spør ikke. Raaber til Marionerne, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag.“ (P. B., 43. Kap., 15.—20. B.)

Arbejd deraf med Fver for den gode Sags Fremme!

Hans F. Christiansen.

Præsident Charles W. Penroses 84-aarige Fødselsdag.

Præsident Charles W. Penrose, anden Raadgiver til Kirkens Præsident, fyldte den 4. Februar sit 84. Åar. Præsident Penrose er, trods sin høje Alder, i Besiddelse af et ualmindelig godt Hælbred, der gjør det muligt for ham med usvækket Energi at udføre sine Kaldspligter. Han fødtes i London og blev Medlem af Kirken i 1850. Han virkede som Missionær i England fra 1851 til 1861, førend han som Leder af et stort Selskab af Hellige emigrerede til de Forenede Stater. Sejladsen over Atlanterhavet paa Sejlskib varede hele 30 Dage. Præsident Penrose har stedse virket med utrættelig Energi i de forskjellige Stillinger, han har intaget i Kirken, og har udført flere vigtige Missioner. Hjemme tog han i tidligere Tid megen Del i kommunale Anliggender og har udfoldet en stor Virksomhed som Dagbladsredaktør og Journalist. Hans praktiske Sands og store Arbejdsevne og den utvungne Frihed, hvormed han har funnet kaste sig over de forskjellige Opgaver, der har været ham anbetroede, eller som han selv har sat sig, har gjort det muligt for ham at udføre en frugtbringende og velsignelsesrig Virksomhed i de mange Åar, der er forløbne, siden han i 18-Åars Alderen sluttede sig til Kirken. Som Taler og Skribent kan han saa staa ved Siden af ham. Han taler og skriver i et ukunstlet, men smukt, tankerigt og udtryksfuldt Sprog. Præsident Penrose har Evne som kan saa til at fremsette Evangeliets frelsende og ophøjende Principper med stor Klærhed. Hans evangeliske Smaaafhandlinger, kaldte „Straaler af levende Lys“, er benyttede som Missionstraktater i al Verdens Lande.

De stændinaviske Hellige ønsker Præsident Penrose et vedvarende godt Hælbred og nedbedrer Herrens rigeste Velsignelser over ham, saa at han med usvækket Kraft kan udøve sin evangeliske Virksomhed og med apostolisk Myndighed velsigne de Hellige og oplyse de Oprigtige om Evangeliets frelsende Principper.

Evangeliets Borttagelse og Gjengivelse.

Af Eldste Niels F. Green.

Ord kan ofte blive taget i forskjellige Betydninger eller i deres Anvendelse blive givet en forskjellig Begrænsning med Hensyn til deres Meaning, d. v. s. Rækkevidde som Begrebsudtryk og Begrebsbetegnelser. Dette gjælder saaledes Ordet „Evangelium“, der er af græsk Oprindelse og i sit videste Begreb forklares at betegne et af særlige Sendebud, Engle eller Mennesker, sorkyndt Glædesbudskab. Ordets Sammensætning er nemlig: Eu=angelium, af eu (vel) og angelos (Sendebud; Engel); angelia (Budskab). I det engelske Sprog benyttes i Almindelighed Ordet »gospel« til at betegne det samme, som vi forstaar ved Evangelium. Det engelske Ord er af angelsaxisk Oprindelse og er en Sammendragning af »Godspell« (God-story), Beretning om Gud.

De første Kristne benyttede Ordet „Evangelium“ til at betegne ikke

alene Budskabet om Kristus og Frelsen ved ham, men tillige de aandelige Gaver, der var forbundne med Troen paa dette Budskab og An-nammelsen af det ved Modtagelsen af Evangeliets Ordinancer, saasom Daab og Haandspaalgæggelse for den Helligaands Gave, og i denne omfattende Betydning bliver Ordet anvendt af de Sidste-Dages Hellige.

Som Bevis for, at de første Kristne benyttede Ordet i denne udstrakte og livsbetegnende Betydning, vil vi ansøre Pauli Ord til Romerne, naar han siger: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror.“ (Rom. 1, 16.)

I henhold til denne Definition er Evangeliet mere end en Lære, det er tillige en Kraft, hvilken „Kraft til Saliggjørelse“ blev tildelt Menneskene gjennem Guds beskirkede Præstedømme; og da Præstedømmet og Evangeliets aandelige Gaver blev borttagne fra Jordens i mange hundrede Aar, nemlig indtil Joseph Smith blev kaldet af Herren som hans Profet, kan vi Sidste-Dages Hellige med fuld Berettigelse og fuld Sandhed sige, at Evangeliet var borttaget fra Jordens i disse mange hundrede Aar.

Kristus forklarer i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith, hvad hans Evangelium er: „Og dette er mit Evangelium: Omvendelse og Daab ved Vand, og da kommer Daaben med Ild og den Hellig-aand, ja, Talsmanden, der viser alle Ting og lærer Rigets fredelige Anliggender.“ (Bapt. Bog 39. Kap. 6. B.) Kristi Evangelium er, som vi forstaar, en livgivende Kraft af den højeste aandelige Orden.

Livet er en bestandig Kamp mellem de gode og de onde Magter, og hvorvel de gode Magter altid til sidst vil sejre, har de onde Magter dog ofte sejret over de gode Kææster i dette Jordeliv, ja, i den Grad, at endogsaa det scnde Præstedømme og den sande Kristi Kirke, som allerede nævnt, blev borttaget fra Jordens i Løbet af de første Aar-hundredreder efter Kristus. Saavel i det gamle som i det nye Testamente findes flere prosetiske Udtalelser desangaende, og vi vil i det følgende henvise til nogle af de tydeligste Skriftsæder vedrørende dette Emne.

Spørges der: hvad var Skyld i, at Evangeliets Maadegaver blev borttagne fra Jordens; saa maa vi svare: den almindelige Ugude-lighed i Verden.

Denne Ugudelighed gav sig Udslag, før det første i frygtelige Forælgelser af de Hellige, som vi lærer af Bibelen og af den verds-lige Historie, og mangfoldige af de Hellige i hine Dage maatte lide Martyrdøden. Særlig gik det ud over Kirkens Præstedømme. Noenstuen alle Apostlene maatte ifølge de historiske Beretninger lide Martyrdøden. Saavel Kristus som Apostlene forudsagde disse Trængsler for Menigheden. Vi har for den østlige Halvkugles Bedkommende ingen historiske Vid-nesbyrd om det nøjagtige Tidspunkt, da de sidste guddommeligt bemyn-digede Eldster og Præster blev borttagne fra Jordens, men ettersom det historisk kan paavis-es, at Evangeliets overordentlige Maadegaver snart ophørte at findes blandt Menneskene, kan vi deraf slutte, at Præstedømmet, som gjennem Administrationen af Evangeliets Ordinancer delagtiggjør Menneskene i disse Maadegaver, paa et forholdsvis tidligt

Tidspunkt ikke længere sandtes her. For den vestlige Halvkugles Vedkommende, hvor Kristus snart efter sin Himmelsart ogsaa havde oprettet sin Kirke, blev Præstedommet ikke fuldstændig borttaget fra Jorden, før den sidste af de nefitiske Profeter, Moroni, i Slutningen af det fjerde Aarhundrede affluttede sin Livsbane.

Den almindelige Ugudelighed i Verden gav sig fremdeles Udslag i et storf Frafald fra Kirken af Menighedens Medlemmer. Mange af Profeterne baade i det gamle og i det nye Testamente vedrører dette store Frafald. Saavel hin Tids Kirkehistorie som den verdslige Historie bevidner dette Frafald, der i Forbindelse med Kristenfølgelserne til sidst medførte, at Jesu Kristi Kirke ikke mere sandtes paa hele den østlige Halvkugle, skjønt der tidligere, trods Førfølgelserne, havde været livskraftige, blomstrende Menigheder i mange Lande.

At Evangeliet skulde blive borttaget fra Jorden, findes omtalt paa forskellige Steder i de hellige Skrifter, om end ikke med saa stor Tydelighed som den, hvormed dette Enne rimeligvis har været omtalt i Skrifterne, forend den vederslyggelige Kirke, der „er vederslyggeligt end alle andre Kirker“, havde „borttaget mange Dele af Lammetts Evangelium“, som var „tydelige og saare ypperlige“, og ligeledes havde „borttaget mange af Herrens Pagter“, saa at der „paa Grund af disse Ting, som er borttagne af Lammetts Evangelium“, er „en saare stor Mængde, der støder an, ja, i den Grad, at Satan har stor Magt over dem“. (Se 1. Nephi, 13. Kap.)

Men Evangeliets Gjengivelse er ogsaa omtalt i Skriften, baade i det gamle og i det nye Testamente; og Grundvolden er lagt til det Rige, om hvilket Profeten Daniel vidnede, at det skulde blive oprettet i de sidste Dage, men ikke ved Menneskehænder, og som skulde bestaa evindelig. Et af de vigtigste Skriftsteder vedrørende Evangeliets Gjengivelse findes i Johannes Åabenbaring, 14. Kap., 6. og 7. Vers, og lyder:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt oppe under Himmelnen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bor paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tongemaal og Folk; og han sagde med høj Rost: Frygter Gud og giver ham Ere, thi hans Domis Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelnen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“

Bed at overveje Profeternes Udtalelser med Hensyn til det store Frafald, der skulde finde Sted fra Sandheden, samt det store aandelige Mørke og den store Ugudelighed, som derefter skulde herske paa Jorden, kan vi komme til en meget dybere Forståelse af Verdensbegivenhederne siden hin Tid. Særlig Apostelen Johannes omtaler Vognens organiserede Magt (Joh. Åab. 17. Kap.), der skulde opkomme eiter Frafaldets Tid, og som han personificerede som en Skjøge, „med hvem Jordens Konger har bolet, og de, som bor paa Jorden, er blevne drukne af hendes Utugts Vin“ (2. Vers); og han forklarer, at Skjøgen „er den store Stad, som har Herredømme over Jordens Konger“ (18. Vers), hvilken Stad er bygget paa 7 Bjerge“ (9. V.). Eftersom Rom er bygget paa syv Høje, har mange Fortolkere ment, at Johannes med denne Forudsigelse sigtede til Romerkirken. Vi maa dog vel vogte os for, at

vi ikke strækjender Præstestabets i den romersk-katolske Kirke alle edle Motiver, men erindre, at skjøndt hele det katolske Præstestab er uden Bemhyndigelse af Jesu Kristus til at administrere evangeliske Ordinancer, har dog mange katolske Gejstlige, bortset fra dette Faktum, udørt meget Godt blandt deres Medmennesker, hvilket vil komme dem til Gode paa Regnskabets Dag.

Med Udryddelsen af mangfoldige af de Hellige i hine Tider, og i Særdeleshed Præstedømmet, det store Fraudsald fra Kirken af mange af dens Medlemmer for at undgaa Mariyrdøden, og de gradvise Alwigelser fra Evangeliet af dens Medlemmer, kom snart den for de Oprigtige skjæbnesvandre Tid, da Kristi sande Kirke ophørte at eksistere paa Jordens, idet Herren paa Grund af alle disse Aarsager, i Overensstemmelse med mange af Skristens Profetier, fuldstændig borttaget Præstedømmet og Evangeliets aandelige Gaver fra Jorden.

Enkelthederne med hensyn til Evangeliets Borttagelse fra Jorden i hine Dage, da Mørkets Magter overvandt den synlige Kirke tilligemed dens Organisationer, er ikke aabenbaret til os af Herren; men højendsgjerningen er aabenbaret for os, ikke alene profetisk, men ogsaa historisk. Herren tillod dette, lige som han i sine alvise Hensigter tillod, at Jesus Kristus blev forsæstet, skjøndt han var hans enbaarne Søn og „Livets Herre“. Der er et meget dybt filosofisk Princip forbundet med Evangeliets Borttagelse fra Jorden, som stik imod Djævelens Hensigter sluttelig vil blive til stor Belsignelse for Menneskeslægten, ligesom Kristi Forsoningsdød tilvejebragte Muligheden for, at Menneskene kan opståa fra de Døde, med andre Ord, tilvejebragte Opstandelsen fra de Døde og muliggjorde, at vi kan arve det evige Liv. Vi beder vore Venner, der ikke er Medlemmer af Kirken, vel at overveje de her fremførte evangeliske og historiske Sandheder.

Vigesom et Dampstib kan blive ødelagt både ved en Torpedo, som rammer det udefra, og ved indvendige Explosioner, saaledes var det ikke alene den ydre Forfolgelse af de Hellige, der medførte, at Kirkeorganisationen i hine Dage blev overvunden, men de mange indre Splittelser bidrog ogsaa dertil.

Efter at Herren havde borttaget Præstedømmets Fuldmagt fra Jorden, grundfæstede de falske, selvbeslantede Kirkehyrder, som bestyrede de kirkelige Afsætter i de forskellige Distrikter, med Kejser Konstantin, kaldet den Store, i Spidsen, en stærk Statskirke, netop som følge af, at de bestaaende kirkelige Organisationer — der allerede havde et ret verdsligt Bræg og ikke modtog den livgivende Andshydelse, som bliver skænket Guds sande Kirke ved den Helligaand — blev knyttede til den politiske Stat. Enhver vil let kunne forstaa, at en slig Kirke, hvis Overhoved ifølge Historiens Bidnesbyrd var en ugudelig Kejser, ikke kunde blive auerkjendt af Kristus som hans Kirke; thi Jesu Kristi Kirke fordom var — og er i vore Dage, da hans Kirke er gjenoprettet paa Jorden — bestyret af et Præstedømme, der bestaar af „Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere“. Efter at Kirken var bleven Statskirke, blev efterhaanden flere og flere af de evangeliske Ceremonier, der var forbundne med Administrationen af Evangeliets

Ordinancer, forandrede. Saaledes blev Daabsordinansen og Haandspaa-
leggelses-Ordinancerne forandrede, samtidig med, at Bisshopperne og
Præsteskabet vedblivende stredes paa det heftigste om Skriftlærdomme.
Ikke alene blev de bestemte symboliske Ceremonier forandrede, men
Præsteskabet tilføjede nye Ceremonier og saakaldte „Sakramenter“, der
ingen Hjemmel havde i Kristi Lære, men nærmest var en Efterligning
af visse Jødeskitte og hedeniske Tempelskitte. Den oprettede Statskirke
udviklede sig henimod Pavedømmet, der nærmest maa betragtes som en
Forværring af Statskirke-Regimentet. Efter Reformationen formede de
fleste protestantiske Kirkesamfund sig igjen som Statskirker. Forøvrigt
har saavel den romersk-katolske som den græsk-katolske Kirkeregjering
steds mere eller mindre været en Blanding af pavekirkelig og stats-
kirkelig Forvaltning, og som Regel blev det menige Folk undertrykt af
Magthaverne. Hvis vi nøje overvejer de historiske Kjendsgjerninger, til
hvilke der her er hentydet, kan vi forstaa, at Apostelen Johannes taler
Sandhed, naar han, som vi læser i Joh. 14.10. Abenbaring, figer, at „Dy-
ret“ (de onde Magter) skulde saa Overhaand over Kristi Menighed her
paa Jordens. (Se Joh. 14.10 og 13.7 og Daniel 7, 21.) Han
figer (13:7, 8):

„Og der blev givet det (Dyret) at føre Krig imod de Hellige og at over-
vinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme og Folk og Tunge-
maal og Folkeslag. Og alle, som bor paa Jordens, skal tilbede ham, enhver, hvis
Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse er strevet i Lamnets, det slagtedes,
Livets Bog.“

Men Djævelen kunde ikke drage de trofaste Hellige — hvis Kirke-
organisation det forдум blev ham tilladt at „overvinde“, hvad den
jordiske Side af Organisationen angik — til Helveddybet, naar de ved
Døden forlod denne Jord, thi, som Kristus sagde ved en vis Lejlighed:
„Helvedes Porte“ skulde ikke saa Overhaand over hans Menighed; ja,
selv om de Hellige maatte bulle under for de onde Magter her og lide
Martyrdøden, var Sejrens Krone dem dog vis. Som her fremsat, har
mange saaet en fuldstændig forkert Forstaaelse af nævnte Skrifsted,
saa vel som af Kristi Ord til Apostlene førend hans Himmelstort: „Se,
jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende.“ (Mat. 28, 20.)
Disse Ord angik ikke andre end dem, han talte til, udtrykker aldeles
ikke noget om, at Kirken (som jordisk Organisation) skulde bestaa „alle
Dage indtil Verdens Ende“. Kristus vilde være med sine Apostle hin-
sides „indtil Verdens Ende“, og saaledes var han med alle Kirkens
trofaste Medlemmer.

En af de store religiose Sandheder, som Millioner af Mennesker
herefter maa lære, er denne, at vor Frelsers, Kristi Evangelium med alle
dets Gaver, Kræfter og Bessignelser var borttaget fra Jordens i mang-
foldige Aarhundreder, men at Evangeliets Lys nu atter skinner for alle
dem, som vil tro Sandheden og adlyde vor Frelsers Befalinger, saa at
de kan blive delagtiggjorte i Evangeliets herlige Maadegaver, lig de
Hellige paa Kristi og Apostlenes Tid; thi alle Evangeliets Gaver bliver
nu som i fordums Tid skjenket de Lydige i vor Frelseres Navn.

Statistik

over

Den Kristne Kirke af Sidsle-Dages Hellige's Staudinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1915.

Missionsspresident:	Missionerer fra Zion:	Bøfstedommene:	Grennede huse befugte:	Ømstalter	Moder afdelte:
Generale	Generale	Generale	Generale	Generale	Generale
Hans S. Christianen	Konference.	Generale	Generale	Generale	Generale
Malborg . . .	3 1	4 10 13 2	288 326 98 424	9 11 6 3	204 325 8188 201 137
Narhus . . .	6 2 1 1	4 27 24 20 11	348 430 125 555 21	7 27 80 120 469	175 144 61 360
Ribehaven	7 1 1	2 26 14 18 12	549 619 105 724 7	5 22 3 5 10	21 127 3799 61
Missionsspresident:	2 1	3			
Tontoret . . .					
Totalsum for Danmark . . .	16 4 5 4	13 63 51 51 25 1185	1375 328 1703 37 23 55 3 8 16	305 572 12456 406 672	
Bergen . . .	4 1 1 1	3 9 6 9 3	257 284 90 374 5 9 12 9	35 888 5072 384 281	
Kristiania . . .	6 4 2	4 27 19 26 18	760 850 174 1024 43 21 18 3 18	511 1065 881 881	379
Tromsøjem.		2 4 3 2	113 126 27 153 5 5 1	2 3 32 117 60	38 111
Totalsum for Norge . . .	12 1 5 3	9 40 28 37 25 1130	1260 291 1551 53 35 31 5 30	67 1516 6197 1303 771	
Totalsum for Missionen . . .	28 5 10 7	22 103 79 88 50 2315	2635 619 3254 90 58 86 3 13 46	372 2088 18653 1709 1443	

Dødsfald:

Johannes J. Mørk døde den 31. Januar i St. Marks Hospital i Salt Lake City efter en Operation. Broder Mørk blev født den 20. Febr. 1861 i Esberg, Smaalenene, Norge. Han annammede Evangeliet den 18. Septbr. 1898 i Kristiania, hvor han var godt kendt og bl. a. i 9 Aar havde Opsyn med Lokalet i Østerhausgaden 27. Han kom til Utah med sin Familie i 1912 og bosatte sig i Salt Lake City. Han efterlader sig Hustru og 6 Børn, hvoraf 4 er i Norge. Begravelsen fandt Sted fra 22. Wards Forsamlingslokale Onsdag den 2. Febr. under stor Deltagelse.

— Søster Hilda Olsen Larsen, født i Akershus Amt, Norge, den 25. August 1862, døde i Kristiania den 2. Februar 1916. Af-døde, som var en Søster til forhenv. Redaktør af „Standinaviens Stjerne“, Oluf J. Andersen, var døbt den 15. September 1903.

— Søster Sophie Emilie Nielssen, Enke, født den 11. April 1870 i Bjørks Sogn, Norge, døde i Bergen den 6. Februar 1916 og blev begravet fra Bergens Forsamlingshus Lørdag den 12. Hun blev døbt den 8. April 1909 og var tro til Enden. Livets Krone er hende vis.

— Søster Anna Christine Gronberg Blomquist, født i Akershus Amt, Norge, den 29. Juli 1833, døbt den 12. Juni 1883, døde i Kristiania den 10. Februar 1916.

— Venlige Ord er ligesom Blomster paa Marken; brug dem navnlig omkring den hjemlige Urne. De er kostelige Juveler, i Stand til at læge det saarede Hjerte og gjøre den sorgbetyngede Sjæl glad.

— Den Fattige mangler meget; den Gjerrige alt.

— Lykkelig det Menneske, som har Gud til Ven; selv i den mørkeste Nat stinner Haabets lysende Stjerne i hans Sjæl, og ingen Fortvivlelse kan fåste Bo i hans Hjerte.

Indhold:

Tale af præsiderende Bisshop Charles W. Nibley.....	81	Evangeliets Vorttagelse og Gjengivelie	90
Tankesprog	87, 96	Statistik over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges standinaviske Mission fra 1. Jan. til 31. Deebr.	
Redaktionelt:		1915	95
Arbejd med Izver!	88	Dødsfald	96
Præsident Charles W. Penroses 84-aarige Fødselsdag.....	90		